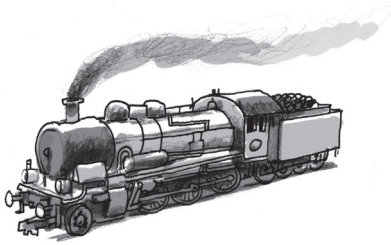
1

Bijna vakantie

'Texel,' loog ik.

Juf Petra had gevraagd waar ik naartoe ga tijdens de zomervakantie.

Amir fluisterde dat dat rijmt: Wessel gaat naar Texel. Mijn klasgenoten proberen me vaker belachelijk te maken. Achter mijn rug. Maar niemand durft me meer Wessel Dislessel te noemen. Want ze weten: het zal ze bezuren als ik hoor dat ze me uitlachen.

Ik heers over de klas, ik ben de klassenkeizer.

Amir hoefde ik alleen maar kwaad aan te kijken. Hij kromp ineen.

De juf zei dat ze Texel een prachtig eiland vindt. 'Tussen welke twee zeeën ligt Texel ook weer?'

Ik weet heus wel dat het tussen de Noordzee en de Waddenzee ligt: ik ga elke zomervakantie naar Texel. Alleen dit jaar niet, helaas. 'De Noordzee…' antwoordde ik de juf.

'Heel goed. En de…'

Ik bleef stil.

Ik ben geen betweter.

Ik ben geen Willem Wijsneus.

'De W…' zei juf Petra een beetje voor. 'De Wad…'

'De wat-kan-mij-het-schelen-zee!' zei ik lachend. Als heerser moet je je klas soms laten lachen. Maar ondanks de goede grap lachte alleen Barry.

'De Waddenzee,' beantwoordde de juf haar eigen vraag.

Ja, duh. Goed, maar niet grappig.

Na mij was het Willems beurt. Juf Petra vroeg hem waar hij in de zomervakantie naartoe gaat.

Hij bleef erg lang stil.

'Aloeka,' zei hij toen.

Hij verzon weer wat, Willem de verhalenverzinner. Ik haat dat. Hij heeft te veel fantasie. Hij is fantaziek. Maar de juf ging er serieus op in.

'Jaja,' zei ze. 'Aloeka. Waar ligt dat ook weer?'

Ik kon deze onzin niet langer verdragen. Niemand greep in, dus deed ik het maar. 'Aloepa bestaat helemaal niet!' riep ik uit. Ik zei het expres verkeerd: daar kan Willem niet tegen.

'Aloeka!' verbeterde hij dan ook meteen. Ik zag zijn

irritatie. Mooi, ik had Willem waar ik hem graag heb: op de kast. Hij zei dat Aloeka een eilandje is in de Indische Oceaan.

Tuurlijk joh.

Na dat geleuter van die verzinner mocht Lara vertellen waar ze vakantie viert: ze gaat een rondreis door Zweden maken. Terwijl ze dat vertelde, loerde ik naar Willem. Hij luisterde overdreven geïnteresseerd naar Lara. Hij zat erbij als een kwijlend hondje, klaar om kwispelend op te springen en achter haar aan te huppelen, waar ze ook maar gaat.

Soms mogen Willem en Lara, als ze eerder dan de rest klaar zijn met de topo-opdracht, samen lezen in de Bosatlas. Terwijl de hele klas nog zwoegt op de hoofdstad van Gelderland en welke rivier er door Limburg stroomt, zitten zij te giechelen. Dat is verschrikkelijk: Lara die met Willem giechelt.

Ik ken ze allebei al vanaf de kleuterklas. Willem heeft zelfs ooit een keer bij mij thuis gespeeld. Dat was één keer, nooit weer.

Met Lara heb ik vroeger veel vaker samengespeeld. We hebben jaren geleden zelfs verkering gehad: drie dagen, twee uur en zeventien minuten lang. Het waren drie prachtige dagen, drie dagen waarop ik rondliep met een kriebelbuik terwijl iedereen om me heen leek te dansen. Alsof lopen eventjes verboden was. Zelfs lompe Barry leek aan ballet te doen.

Dans!

Dans!

Drie dagen dansen!

Toen… PATS!

Een koude, natte handdoek kletste in mijn gezicht: op het schoolplein, tijdens de pauze, besloot Lara na drie dagen, twee uur en zeventien minuten dat we beter geen verkering meer konden hebben. Ze wilde liever weer vriendschap. Opgewekt zei ik toen: 'Vind ik ook!' Meer kreeg ik niet over mijn lippen. Ik sloot mijn mond, stak mijn kin vooruit, zoog zacht de binnenkant van mijn wang tussen mijn tanden om erop te bijten en haalde een paar keer diep adem door mijn neus. Het is mijn onthuilmethode: de beste manier om ervoor te zorgen dat ik niet ga staan janken.

Die onthuilmethode gebruikte ik vroeger vaker. Tegenwoordig heb ik 'm bijna niet meer nodig. Ik word volgens mij niet meer zo hard geraakt door wat anderen zeggen of doen.

Lara en ik beloofden elkaar in elk geval dat we niemand over onze verkeringstijd zouden vertellen. Die belofte staat nog altijd. Het is het enige wat Lara en ik nog hebben. Samen spelen doen we allang niet meer natuurlijk. En we spreken elkaar ook al een tijdje niet echt. Met Willem praat ze wel. Vriendschappelijk, hooguit. Ze neemt echt geen verkering met hem: Lara is veel te leuk voor die wijsneuskneus.

Op het eind van onze laatste schooldag wenste juf Petra ons heel veel plezier in de zomervakantie. Heerlijk: even geen rekenen, topo, of zo'n vervelende, extra leesles. Ik was toe aan vakantie, zeker ook als keizer van de klas: heersen is best vermoeiend, ook al krijg ik al enige tijd hulp van Barry. Barry is mijn helper, mijn handlanger en ook wel mijn beste vriend: hij luistert naar me en lacht om mijn grapjes. Samen houden we orde in de klas, samen zorgen we ervoor dat niemand mij belachelijk maakt.

Blij liepen Barry en ik over het schoolplein langs Willem. Die betweter gingen we de komende weken niet meer zien. Lekker natuurlijk, maar een echte heerser moet soms mild zijn, zelfs tegen vijanden en sukkels. Dus zwaaide ik hem zowat vrolijk gedag.

Precies op dat moment draaide Willem zijn hoofd om. Volgens mij keek-ie expres weg, alsof-ie me niet zag. Niet wilde zien.

Hij negeerde me dus.

Zo arrogant!

Daar kan ik niet tegen.

Ik stootte Barry aan en knikte naar Willem. Samen bleven we voor hem staan.

'Hé, Willem Wijsneus… Dat fluteiland van je, waar je het net in de klas over had, dat bestaat helemaal niet!'

Knorrig zei Willem: 'Echt wel.'

Barry keek me aan en zei toen: 'Echt niet.'

Even twijfelde ik. Willem is de beste topo'er van de klas. Wat als dat eiland géén verzinsel was, geen fantasiewereld? Dan stond ik hier voor gek. Dus gooide ik het over een andere boeg. Die Zoetelieven zijn arm, want Willems vader is een zuipschuit zonder werk. Ik zie hem in de supermarkt vaak rondlopen met een kar vol gouden bierblikken.

'Als het wel bestaat,' zei ik daarom, 'dan zijn jullie veel te arm om erheen te gaan.'

'Echt niet,' beweerde Willem.

'Echt wel!' riep ik. 'Bewijs maar dat jullie naar Ammehoela gaan!'

Ammehoela in plaats van Aloeka: alweer een goede grap. Barry gierde het natuurlijk uit en herhaalde hard: 'AMMEHOELA!!!'

Willem riep van alles terug. Hij ging tekeer over hoe mooi zijn eiland is en dat er alleen maar aardige mensen wonen, en na de zomervakantie zou hij ons in de klas alles over Aloeka vertellen.

Tuurlijk joh, moet je doen, dikke doei.

Tevreden liepen we weg van Willem.

Barry en ik spraken af om elkaar tijdens de zomervakantie zo nu en dan op te zoeken.

'Tot je op vakantie gaat naar Texel natuurlijk,' zei mijn hulpheerser.

O ja.

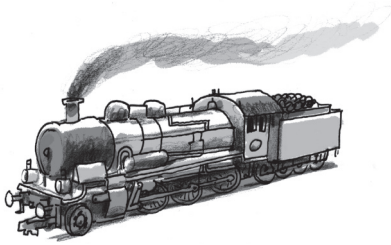
Texel.

Zomervakantie op Texel.

We gaan dit jaar dus niet, want papa is na zijn kantoorbaan met ander werk begonnen. Nieuw, stom werk, waarmee hij niks verdient. Te krap bij kas voor Texel, zo noemde mama het.

Maar dat gaat helemaal niemand wat aan. Mijn klas niet, zelfs Barry niet.

2

Treinentellen

In de huiskamer hing papa voorovergebogen over de eettafel. Hij hoorde me niet binnenkomen. Het puntje van zijn tong zat vastgeplakt aan zijn bovenlip. Pap frutte met een schroevendraaier in een zwarte locomotief. Geen echte locomotief: een modeltrein. Hij mompelvloekte.

'Hoi,' zei ik.

Pap schrok op. 'Hm,' klonk zijn begroeting.

'Is-ie stuk?'

'Hm?'

Ik wees naar de locomotief in zijn handen.

'Mjah,' zei hij afwezig.

Als papa bezig is met zijn modeltreinen ziet of hoort

hij weinig. Ik liep naar de keuken en schonk mezelf een glas limonade in. Vanuit de huiskamer klonk gefluister: 'Toe nou, Lies… Toe nou, lieverd… Kom op, Liesje Loc.'

Liesje. Dat is paps lievelingslocomotief. En nu was Liesje Loc dus kennelijk kapot.

Voorzichtig schuifelde ik de huiskamer binnen.

Pap leek nog een keer te schrikken van mij, alsof hij niet had gemerkt dat ik al even binnen was. 'Wat doe jij al thuis?!' vroeg hij verrast.

Ik vertelde dat de school eerder uit was, omdat de zomervakantie vandaag was begonnen.

Papa keek op de klok. Hij zuchtte. 'Zomervakantie? Nu al?' Met in zijn ene hand de schroevendraaier en in zijn andere de kapotte locomotief stond hij geërgerd op van de eettafel. 'Ik ga boven op zolder verder. Niet storen!'

Ik stak mijn hand op, alsof ik alvast excuses maakte, ook al wist ik niet wat ik had misdaan. Hij hoefde me heus niet te waarschuwen dat ik hem boven niet mocht storen. Dat mag ik al jaren niet. Papa heeft de zolder volgebouwd met spoorbanen en minihuizen en nepboompjes en kleine stationnetjes. Daartussendoor laat hij modeltreinen rijden. Het is zijn treinzolder, zijn miniwereld. Vroeger kwam ik nog weleens kijken, tot ik er eens een van zijn treinen per ongeluk liet ontsporen.

'Mijn treinen zijn hartstikke duur!' reageerde hij boos. 'En ontzettend kwetsbaar. Die kleine kinderhan-

den van jou maken alles stuk: dit is geen speelkamer!'

Zo werd de zolder verboden gebied voor mij. Jammer, want ik was ook dol op treinen. Ik houd er nog steeds van. Eén keer ben ik nog stiekem zijn treinzolder op gegaan. Die ene keer dat Willem Wijsneus bij mij kwam spelen. Ik wilde hem paps prachtige miniwereld laten zien. We gluurden naar binnen. Willem proestte het uit en vroeg of mijn vader echt nog met treintjes speelde.

Ik knikte.

'Wat kinderachtig,' zei Willem lachend. 'Dat is toch iets voor broekpoepende peuters, niet voor vaders?!'

Zag hij echt niet hoe mooi paps wereld was? Nijdig heb ik toen de deur van de treinzolder dichtgetrokken.

Papa at 's avonds niet met mama en mij mee. Zelfs toen ik naar bed moest, was hij nog niet beneden geweest. Ik riep 'welterusten!' naar de zolder. Het bleef stil.

Ik liet mijn deur open, ging op bed liggen en concentreerde me op de spoorbrug, de brug die vlak bij ons over de rivier ligt. Dat doe ik elke avond. Ik tel voor het slapengaan geen schaapjes, maar treinen, de treinen die ik over de spoorbrug hoor razen. Het zijn vooral passagierstreinen, maar heel soms zit er een goederentrein tussen. Die herken ik meteen: goederentreinen denderen langer en luider over de brug. Het is een mooi, donker geraas, als rollende donder. Daarom tellen goederentreinen voor twee.